

דברים פרק יא פסוק כו

ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה :

דברים פרק ל פסוק טו

ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע :

רמב"ן בראשית יב ו

ויעבר אברם עד מקום שכם. אומר לך כלל תבין אותו כל הפרשיות הבאות בענין אברהם יצחק ויעקב, והוא ענין גדול הזכירוהו רבותינו בדרך קצרה, ואמרו כל מה שאירע לאבות סימן לבנים, ולכן יאריכו הכתובים בספור המסעות וחפירת הבארות ושאר המקרים, ויחשוב החושב בהם כאלו הם דברים מיותרים אין בהם תועלת, וכולם באים ללמד על העתיד, כי כאשר יבוא המקרה לנביא משלשת האבות יתבונן ממנו הדבר הנגזר לבא לזרעו... ואני מתחיל לפרש הענינים בפרט בפסוקים בעזרת השם. ויעבור אברם בארץ עד מקום שכם, היא עיר שכם כן זה שם המקום ההוא, ושכם בן חמור על שם עירו נקרא. וכתב רש"י נכנס לתוכה עד מקום שכם להתפלל על בני יעקב כשיבואו מן

השדה עצבים, ונכון הוא. ואני מוסיף כי החזיק אברהם במקום ההוא תחלה, וקודם שנתן לו את הארץ, נרמז לו מזה כי בניו יכבשו המקום ההוא תחלה קודם היותם זוכים בו, וקודם היות עון יושב הארץ שלם להגלותם משם, ולכן אמר והכנעני אז בארץ.

רמב"ן דברים יא כט

ונתתה את הברכה על הר גרזים. כתרגומו ית מברכיא, את המברכים. על הר גרזים, כלפי הר גרזים, לשון רש"י. ואינו נכון כפי פשוטו, כי עדיין לא צוה במברכים, אלא פירושו כי אני נותן לפניכם דרך ברכה ודרך קללה. וטעם לפניכם, שתבררו לכם מהן מה שתמצו

קידושין דף נז/ב

אמר ר' יוחנן משום ר' מאיר, אמרה תורה שחוט לי בשלי ושליך בשלך, מה שלי בשלך אסור, אף שלך בשלי אסור.

חולין דף טז/ב

לעולם שוחטין מאן תנא אמר רבה רבי ישמעאל היא, דתניא {דברים י"ב} כי ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר לך ואמרת אוכלה בשר וגו' ר' ישמעאל אומר לא בא הכתוב אלא להתיר להם בשר תאווה, שבתחלה נאסר להם בשר תאווה, משנכנסו לארץ הותר להם בשר תאווה, ועכשיו שגלו יכול יחזרו לאיסורן הראשון לכך שנינו לעולם שוחטין. מתקיף לה רב יוסף האי לעולם שוחטין, לעולם שוחטין ואוכלין מבעי ליה ועוד, מעיקרא מאי טעמא איתסר משום דהוּו מקרבי למשכן, ולבסוף מאי טעמא אישתרו דהוּו מרחקי ממשכן,

חולין דף יז/א

וכ"ש השתא דארחיקו להו טפי אלא אמר רב יוסף רבי עקיבא היא, דתניא {דברים י"ב} כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשום שמו שם וזבחת מבקרך ומצאנך ר' עקיבא אומר לא בא הכתוב אלא לאסור להן בשר נחירה, שבתחלה הותר להן בשר נחירה, משנכנסו לארץ נאסר להן בשר נחירה, ועכשיו שגלו יכול יחזרו להתירן הראשון לכך שנינו לעולם שוחטין. במאי קמיפלגי רבי עקיבא סבר בשר תאווה לא איתסר כלל, ר' ישמעאל סבר בשר נחירה לא אישתרי כלל. בשלמא לרבי ישמעאל, היינו דכתיב {ויקרא א'} ושחט את בן הבקר, אלא לרבי עקיבא מאי ושחט קדשים שאני. בשלמא לרבי ישמעאל, היינו דכתיב {במדבר י"א} הצאן ובקר ישחט להם, אלא לר' עקיבא מאי הצאן ובקר ישחט להם ינחר להם מיבעי ליה נחירה שלהן זו היא שחיתתן. בשלמא לר' ישמעאל, היינו דתנן השוחט ונתנבלה

בידו, והנוחר והמעקר פטור מלכסות, אלא לר' עקיבא אמאי פטור מלכסות הואיל ואיתסר איתסר. בשלמא לר' עקיבא דאמר בשר תאווה לא איתסר כלל, היינו דכתיב {דברים י"ב} אך כאשר יאכל את הצבי ואת האיל כן תאכלנו, אלא לרבי ישמעאל, צבי ואיל גופיה מי הוי שרי כי אסר רחמנא בהמה דחזיא להקרבה, אבל חיה דלא חזיא להקרבה לא אסר רחמנא.

סיפרי ראה פסקא עה

ואמרה אכלה בשר כי תאווה נפשך לאכול בשר רבי שמעון אומר מגיד שבשר תאווה נאסר להם לישראל במדבר ומשבאו לארץ התירו להם רבי עקיבא אומר לא בא הכתוב ללמד אלא מצות האמורות כאן רבי אלעזר בן עזריה אומר לא בא הכתוב ללמד אלא דרך ארץ שלא יאכל אדם בשר אלא לתאבון יכול יקח בשר מן השוק ויאכל ת"ל וזבחת מבקרך ומצאנך הא אין אדם אוכל בשר עד שיהו לו בקר וצאן יכול יזבח כל צאנו וכל בקרו ת"ל מבקרך ולא כל בקרך מצאנך ולא כל צאנך:

רמב"ם הל' תשובה פרק ה

הלכה ג ודבר זה עיקר גדול הוא והוא עמוד התורה והמצוה שנאמר ראה נתתי לפניך היום את החיים, וכתוב ראה אנכי נותן לפניכם היום, כלומר שהרשות בידכם וכל שיחפוץ האדם לעשות ממעשה בני האדם עושה בין טובים בין רעים, ומפני זה הענין נאמר מי יתן והיה לבבם זה להם, כלומר שאין הבורא כופה בני האדם ולא גוזר עליהן לעשות טובה או רעה אלא הכל מסור להם.

סוטה דף לו.

בא וראה כמה נשים נעשו באותו היום עברו ישראל את הירדן, ובאו להר גריזים ולהר עיבל יתר מששים מיל, ואין כל בריה יכולה לעמוד בפניהם

מסכת אבות פרק ג משנה יד
חביבין ישראל שנקראו בני **למקום**. חבה יתרה נודעת להם
שנקראו בני **למקום**, שנאמר (דברים יד), בנים אתם לה' אלהיכם.